

№1გ/1339-16

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით
საჩივრის დაკამოფილებაზე უარის თქმის შესახებ

09 აგვისტო 2016 წელი

ქ.თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
საგამომიებო კოლეგიის მოსამართლე
გიორგი გოგინაშვილმა

ზეპირი მოსმენის გარეშე განვიხილე ბრალდებულ გ. ბ.-ს ბრალდების სისხლის სამართლის საქმის წინასასამართლო სხდომაზე დაცვის მხარის მტკიცებულებათა დაუმჯობესებლად ცნობის შესახებ, თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ვახტანგ მრელაშვილის 2016 წლის 03 აგვისტოს საოქმო განჩინებაზე, ბრალდებულ გ. ბ.-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის დ. მ.-ს საჩივარი და

გ ა მ ო ვ ა რ კ ვ ი ე :

ქ.თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურიდან თბილისის საქალაქო სასამართლოში 2016 წლის 22 ივლისს განსახილველად შევიდა სისხლის სამართლის №007110616005 საქმე, ბრალდებულ გ. ბ.-ს მიმართ (დაბ.: XXXX წლის XX აგვისტოს, პ/ნ XXXXXXXXXXXXX), დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით - ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ ძალადობა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი და სსკ-ის 360-ე მუხლის პირველი ნაწილით - თვითნებობა, ე.ი. ნამდვილად თავისი ან თავისად დაგულებული უფლების დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ განხორციელება, რამაც გამოიწვია მნიშვნელოვანი ზიანი.

აღნიშნულ საქმეზე, 2016 წლის 16 ივნისს 17:52 საათზე ბრალდებულის სახით დაკავებულ იქნა გ. ბ., რომელსაც 2016 წლის 17 ივნისს წარედგინა ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის

კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით და 360-ე მუხლის პირველი ნაწილით. თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ეკატერინე კულულაშვილის 2016 წლის 19 ივნისის განჩინებით ბრალდებულის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყენებულ იქნა გირაო პატიმრობის უზრუნველყოფით და წინასასამართლო სხდომა დაინიშნა 2016 წლის 3 აგვისტოს 12:00 საათზე. ასევე 2016 წლის 22 ივლისს გამოტანილი ბრალდების დადგენილება გადაეცა ბრალდებულს და ადვოკატს.

მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე წინასასამართლო სხდომა ჩატარდა 2016 წლის 03 აგვისტოს. აღნიშნულ სხდომაზე, თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ვახტანგ მრელაშვილის მიერ განხილული იქნა დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებების დასაშვებობის საკითხი, რა დროსაც სასამართლომ დაცვის მხარის შუამდგომლობა არ დააკმაყოფილა. კერძოდ, არ იქნა დაშვებული სასამართლოში დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებები.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა, რომ დაცვის მხარის მიერ არ იქნა დაცული საქართველოს სსსკ-ის 83-ე მუხლის მე-6 ნაწილის მოთხოვნა, რომლის თანახმად, წინასასამართლო სხდომის გამართვამდე არა უგვიანეს ხუთი დღისა, მხარეებმა ერთმანეთს და სასამართლოს უნდა მიაწოდონ იმ მომენტისათვის მათ ხელთ არსებული სრული ინფორმაცია, რომლის მტკიცებულებად სასამართლოში წარდგენასაც აპირებენ. საპროცესო კოდექსის ეს ნორმა იმპერატიული ხასიათისაა და რაიმე გამონაკლისს არ უშვებს. მოცემულ შემთხვევაში, საქმის მასალებით დასტურდება, რომ დაცვის მიერ, მისი მტკიცებულებების შესახებ ინფორმაცია და შესაბამისი მასალები ბრალდების მხარეს გადაეცა 2016 წლის 29 ივლისს და იმავე დღეს წარდგენილ იქნა სასამართლოში. უდავოა ისიც, რომ წინასასამართლო სხდომა მოცემულ საქმეზე დანიშნული იყო 2016 წლის 3 აგვისტოს. შესაბამისად, წინასასამართლო სხდომისათვის არაუგვიანეს 5 დღეს წარმოადგენდა 2016 წლის 28 ივლისი, ხოლო ინფორმაციის გაცვლის დღიდან - 2016 წლის 29 ივლისიდან 5 დღე იმის გათვალისწინებით, რომ ვადის ათვლა საქართველოს სსსკ-ს 86-ე მუხლიდან გამომდინარე იწყება მეორე დღეს - 2016 წლის 3 აგვისტო წარმოადგენდა მე-5 დღეს, მხარეს კი არ აქვს უფლება შეიჭრას 5 დღიან ვადაში, რაც მხოლოდ მეორე მხარის და სასამართლოსთვის არის განკუთვნილი. ამიტომ, სასამართლომ მიიჩნია, რომ ადგილი ჰქონდა საპროცესო კანონის მოთხოვნის დარღვევას და დაცვის მხარის მიერ წარდგენილ ინფორმაციათაგან სისხლის სამართლის საქმის არსებით განხილვაზე არ დაუშვა არც ერთი მტკიცებულება. (იხ.განჩინება)

ზემოაღნიშნული განჩინება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს საგამოძიებო კოლეგიაში გაასაჩივრა ბრალდებულ გ. ბ.-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა დ. მ.-მ. წარმოდგენილი საჩივრით ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ვახტანგ მრელაშვილის 2016 წლის 03 აგვისტოს საოქმო განჩინების გაუქმებას, დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობის ნაწილში და აღნიშნული მტკიცებულებების საქმის არსებით განხილვაზე დასაშვებლად ცნობას.

დაცვის მხარის მიერ საჩივარში მითითებულია, რომ დაცვის მხარემ ბრალდების მხარეს მტკიცებულებები გაუცვალა 29 ივლისს ხოლო წინასასამართლო სხდომა დანიშნული იყო 3 აგვისტოს. ივლისის თვე იყო არა 30-ით არამედ 31-ით ანუ დაცვის მხარემ ბრალდების მხარეს მტკიცებულებები გადასცა არა 5 დღით ადრე არამედ 6 დღით ადრე, ხოლო მოსამართლემ 6 დღე ჩათვალა 4 დღედ. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე ადვოკატი ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ვახტანგ მრელაშვილის 2016 წლის 03 აგვისტოს საოქმო განჩინების გაუქმებას, დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობის ნაწილში და აღნიშნული მტკიცებულებების საქმის არსებით განხილვაზე დასაშვებად ცნობას. (იხ. საჩივარი)

წარმოდგენილი საჩივრისა და საქმის მასალების შესწავლის შედეგად საგამომიებო კოლეგიას მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის საჩივარში მკაფიოდ და ნათლად არის ჩამოყალიბებული ადვოკატის არგუმენტები და მოსაზრებები. შესაბამისად, საგამომიებო კოლეგიის შეფასებით რაიმე საკითხი დამატებით, ზეპირი მოსმენით დაზუსტებას არ საჭიროებს და წარმოდგენილი მასალები სრულიად საკმარისია საჩივრის ზეპირი მოსმენის გარეშე განხილვისა და გადაწყვეტილების მიღებისათვის. აღნიშნულის გათვალისწინებით, მოსამართლის დისკრეციის (უფლებამოსილების) ფარგლებში, საგამომიებო კოლეგიამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ბრალდების მხარის საჩივარი, შეისწავლა და გააანალიზა წარმოდგენილი სისხლის სამართლის საქმის მასალები და მიიჩნია, რომ მხედველობაში უნდა იქნას მიღებული შემდეგი გარემოებები:

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 219-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ პუნქტის თანახმად, წინასასამართლო სხდომის მოსამართლე განიხილავს მხარეთა შუამდგომლობებს მტკიცებულებათა დასაშვებობის თაობაზე. ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 219-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, წინასასამართლო სხდომის მოსამართლის გადაწყვეტილება მტკიცებულებათა დაუშვებლად ცნობის შესახებ ერთჯერადად, 5 დღის ვადაში საჩივრდება გადაწყვეტილების გამომტანი სასამართლოს მეშვეობით, რომელიც საჩივარს, საქმის მასალებსა და წინასასამართლო სხდომის ოქმს დაუყოვნებლივ უგზავნის სააპელაციო სასამართლოს. სააპელაციო სასამართლოს საგამომიებო კოლეგიის მოსამართლე ზეპირი მოსმენით ან მის გარეშე განიხილავს საჩივარს 5 დღის ვადაში.

საკითხის განხილვისას, საგამომიებო კოლეგია ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებას, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის თანახმად, არცერთ მტკიცებულებას არა აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა. მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი რელევანტურობის, დასაშვებობის და უტყუარობის თვალსაზრისით. ხოლო, ამავე კოდექსის მე-5 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მტკიცებულების შეფასების დროს წარმოშობილი ეჭვი, რომელიც არ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის მიხედვით, მტკიცებულება არის კანონით დადგენილი წესით სასამართლოში წარდგენილი ინფორმაცია, ამ

ინფორმაციის შემცველი საგანი, დოკუმენტი, ნივთიერება ან სხვა ობიექტი, რომლის საფუძველზეც მხარეები სასამართლოში ადასტურებენ ან უარყოფენ ფაქტებს, სამართლებრივად აფასებენ მათ, ასრულებენ მოვალეობებს, იცავენ თავიანთ უფლებებს და კანონიერ ინტერესებს, ხოლო სასამართლო ადგენს, არსებობს თუ არა ფაქტი ან ქმედება, რომლის გამოც ხორციელდება სისხლის სამართლის პროცესი, ჩაიდინა თუ არა ეს ქმედება გარკვეულმა პირმა, დამნაშავეა თუ არა იგი, აგრეთვე გარემოებებს, რომლებიც გავლენას ახდენს ბრალდებულის პასუხისმგებლობის ხასიათსა და ხარისხზე, ახასიათებს მის პიროვნებას. დოკუმენტი მტკიცებულებაა, თუ ის შეიცავს სისხლის სამართლის საქმის ფაქტობრივი და სამართლებრივი გარემოებების დასადგენად საჭირო ცნობას. დოკუმენტად ითვლება ნებისმიერი წყარო, რომელშიც ინფორმაცია აღბეჭდილია სიტყვიერ-ნიშნობრივი ფორმით ან/და ფოტო-, კინო-, ვიდეო-, ბგერისა თუ სხვა ჩანაწერის სახით ან სხვა ტექნიკური საშუალების გამოყენებით.

საგამოძიებო კოლეგია ყურადღებას ამახვილებს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 83-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, წინასასამართლო სხდომის გამართვამდე არა უგვიანეს 5 დღისა მხარეებმა ერთმანეთს და სასამართლოს უნდა მიაწოდონ იმ მომენტისათვის მათ ხელთ არსებული სრული ინფორმაცია, რომლის მტკიცებულებად სასამართლოში წარდგენასაც აპირებენ. აღნიშნული ნორმა არის იმპერატიული ხასიათის და არ ითვალისწინებს სხვა რაიმე ალტერნატივას ამ ვადის დაუცველობისათვის. შესაბამისად, პროცესის მონაწილე მხარეებს აქვთ კანონით გათვალისწინებული პირდაპირი ვალდებულება, რომ წინასასამართლო სხდომის გამართვამდე არაუგვიანეს 5 დღისა ერთმანეთს და სასამართლოს მიაწოდონ მათ ხელთ არსებული მტკიცებულებები. მოცემულ შემთხვევაში, წინასასამართლო სხდომა დანიშნული იყო 2016 წლის 03 აგვისტოს, რის შესახებაც მხარეები გაფრთხილებული იყვნენ, აქედან გამომდინარე, მხარეებს მათ ხელთ არსებული მტკიცებულებები უნდა გაეცვალათ 2016 წლის 29 ივლისამდე და არა 29 ივლისს. აღნიშნული ვალდებულება დაცვის მხარემ დაარღვია და მტკიცებულება ბრალდების მხარეს გადასცა 2016 წლის 29 ივლისს, იმავე დღეს წარადგინა სასამართლოშიც. დაცვის მხარის მოქმედება უნდა შეფასდეს საპროცესო კანონის დარღვევად, ვინაიდან არ არის შესრულებული კანონის იმპერატიული დათქმა და მოთხოვნა ხუთი დღით ადრე წინასასამართლო სხდომამდე მტკიცებულებების გაცვლისა და წარდგენისა. შესაბამისად საქართველოს სსსკ-ის 72-ე მუხლის თანახმად, საგამოძიებო კოლეგია ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებას, რომ დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები დაუშვებელ მტკიცებულებებად ცნო. არ არსებობს რაიმე გარემოება და არც დაცვის მხარეს დაუსახელებია ვადის დარღვევით წარდგენილი ინფორმაციის ვადაში წარუდგენლობის საფუძვლიანი არგუმენტი, მით უფრო, რომ მას არაერთი დოკუმენტი მოპოვებული ჰქონდა 28 ივლისამდე.

განსახილველ შემთხვევაში საგამოძიებო კოლეგია განმარტავს, რომ მითითებული ნორმის (საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 83-ე მუხლის) მიზანია აღნიშნულმა პროცედურებმა ხელი შეუწყოს სასამართლო განხილვის ეფექტიანობას და მხარეებს მიეცეთ შესაძლებლობა სრულყოფილად მოემზადონ სასამართლო განხილვისათვის, რისთვისაც მეორე მხარის მიერ ინფორმაციის მიწოდებიდან მას უნდა გააჩნდეს გონივრული ვადა, ვინაიდან თუ

მხარისათვის უცნობია მის წინააღმდეგ სასამართლო პროცესზე წარსადგენი მტკიცებულებების შესახებ, ის ვერ შეძლებს საკუთარი პოზიციის ეფექტიანად განხორციელებას. ასეთ გონივრულ ვადად კი კანონმდებელმა ჩათვალა 5 დღე და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 83-ე მუხლის მე-6 ნაწილით დაადგინა, რომ მხარეებმა ერთმანეთს და სასამართლოს უნდა მიაწოდონ იმ მომენტისთვის მათ ხელთ არსებული სრული ინფორმაცია, რომლის მტკიცებულებად წარდგენასაც აპირებენ სასამართლოში წინასასამართლო სხდომის გამართვამდე არა უგვიანეს 5 დღისა. ანუ, კანონმდებელმა აუცილებლად მიიჩნია მტკიცებულების ძალის მქონე ინფორმაციის კანონით პირდაპირ დადგენილი წესისა და ვადის დაცვით გაცვლა, ხოლო მისი დაუცველობა წარმოადგენს კანონის ზემოაღნიშნული იმპერატიული მოთხოვნის არსებით დარღვევას, რაც ამ მტკიცებულებების დაუშვებლად ცნობას იწვევს. ამ შემთხვევაში გადაწყვეტია არა ის, რომ მტკიცებულებები მოპოვებულია თუ არა კანონის დაცვით ან კანონის არსებითი დარღვევით (მითუმეტეს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 72-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გამომდინარე, არსებითი დარღვევით მოპოვებული მტკიცებულება და ამგვარი მტკიცებულების საფუძველზე კანონიერად მოპოვებული სხვა მტკიცებულება, თუ ის აუარესებს ბრალდებულის სამართლებრივ მდგომარეობას, დაუშვებელია და იურიდიული ძალა არ გააჩნია), არამედ გადაწყვეტი და მნიშვნელოვანია ის, რომ მოპოვებული მტკიცებულებები მეორე მხარისათვის კანონით დადგენილი წესებისა და ვადების დაცვით იქნას მიწოდებული. ზემოაღნიშნულით დარღვეული იქნა სსსკ-ის მე-9 მუხლის პრინციპი მხარეთა თანასწორობის და შეჯიბრობითობის შესახებ, რომ არ შეიძლება მტკიცებულებათა გამოკვლევის დროს არათანაბარ მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ მხარეები, როცა კანონით არსებობს სრული შესაძლებლობა მხარეებმა დაიცვან საპროცესო კანონის მოთხოვნა და ამ მოთხოვნის უგულვებელყოფა იწვევს შესაბამის შედეგებს მხარეებისათვის.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საგამომიებო კოლეგია მიიჩნევს, რომ დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი არგუმენტაცია უსაფუძვლოა ხსენებული მტკიცებულებების დასაშვებად ცნობისათვის. შესაბამისად, საგამომიებო კოლეგია ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებას მოცემულ საქმეზე დაცვის მხარის წარმოდგენილი მტკიცებულებების დაუშვებელ მტკიცებულებებად ცნობის თაობაზე და მიიჩნია, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში მიღებულია არსებითად სწორი გადაწყვეტილება.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

ვიხელმძღვანელებ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3, 72-ე, 83-ე, 134-ე, 207-ე, 219-ე მუხლებით და

და ვ ა დ გ ი ნ ე :

1. ბრალდებულ გ. ბ.-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის დ. მ.-ს საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლე ვახტანგ მრელაშვილის 2016 წლის 03 აგვისტოს საოქმო განჩინება დარჩეს უცვლელი;

3. განჩინების ასლები შესასრულებლად და ცნობისათვის, გაეგზავნოთ და გადაეცეთ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 207-ე მუხლის მე-6 ნაწილით გათვალისწინებულ შესაბამის უფლებამოსილ პირებსა და ორგანოებს;

4. განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

მოსამართლე
გიორგი გოგინაშვილი